

Олесю Гончару

Ваша усмішка — Ваша загадка, Олесю,  
Вашу лагідну усмішку — ватру вуст —  
Як Ви змогли пронести крізь фронти,  
Крізь морози фашистського мору,  
Як вберегли її світло дитинне,  
Коли слава стріляла в її пелюстки  
Зі ста золотих гармат?!

Так, я кажу тут лише про людину  
І про знамено людини — про усмішку,  
Взяту від мами Тетяни в полтавському полі.  
Стома турботами скупану,  
Стома журботами сушену,  
Стома скорботами замиловану.

Та усмішка, та дивна дивина  
Живе, як пташка, сонцеві підвладна,  
В гніздов'ї вуст запечених.

Та усмішка хіба Дніпром рождена,  
Слухняна павітру і непокірна вітру.  
Ви квити з квітнем — він Вам квіти,  
А Ви йому — усмішку з уст в уста...

Сміється сонце. Сміх пече вуста.  
Сміється пташка в пташки на долоні.  
Сміється слава — очі поверта,  
Свої очища в карому полоні.  
Сміється сміх. Горить на рукаві.  
Сміється так дитинно, стопричинно,  
Сміється українно — ми живі,  
І карим сміхом двері в світ розчинено.  
Хто вмер од ляку, той усе згубив,  
В лінійку жаху хай рівняє губи,  
А молодість сміється в сто зубів —

Беззубі їй не виб'ють білі зуби.

Сміється розум. Аж пашить крилом.

Сміється дотеп, смутком перешити,

Добро сміється над горбатим злом.

А доки ми сміємось — будем жити...